Nicu Nicolau

vedeta pollysportivă din Floreasca

...şi-a început cariera ca footballist, la 16 ani, a jucat rugby... fără voie şi a devenit internaţional

Nicu Nicolau (al doilea din stânga, pe scaun) în echipa Viforului Dacia.

Pentru azi ne-am propus să «intervievăm» încă unul dintre marii polisportivi români, care, pe lângă activitatea pe terenuri a înţeles să colucreze la creiarea şi menţinerea unui club sportiv şi la propăşirea unor sporturi aşazise minore.

Bineînţeles că oamenii cu o astfel de activitate laborioasă sunt caracterizaţi cu o modestie rară şi sunt foarte sgârciţi în declaraţii.

Convins de acest lucru mi-am luat totuşi inima în dinţi şi am pornit să-l caut pe Nicu Nicolau, cel mai mare dintre cei patru fraţi sportivi, ai Viforului Dacia. Şi Nicu Nicolau nu este greu de găsit, fiind proprietar al unui mare magazin de coloniale pe Ştefan-cel-Mare din apropierea «Velodromului», unde poate fi văzut la casă sau dând dispoziţii personalului pentru buna servire a clientelei.

Ca şi pe stadion, în prăvălie, Nicu Nicolau, care este licenţiat al academiei de înalte ştiinţe comerciale, munceşte cu aceiaşi constiinciozitate. Dacă nu-l găseşti aicea îl găseşti pe «groapă», la Velodrom. De ce această legătură?

Şi cine cunoaşte cât de puţin istoricul, evoluţia clubului «Viforului Dacia», acela trebue să ştie că atunci când exclami «Viforul Dacia» se subînţeleg trei nume: Theodor Popovici, Nicu Nicolau şi Gheorghe Sterian. Aceşti trei sportivi de rasă au fost adevăraţii îndrumători ai clubului din Floreasca.

Nu este locul să înşirăm înfăptuirile acestor trei vajnici sportivi români, deoarece, pntru ei vorbesc realizările clubului galben-verde.

Am vrut doar să arătăm că cel vizat de noi pentru interviewul de astăzi este unul din pionerii clubului din Floreasca.

VIAŢA SPORTIVA A LUI NICU NICOLAU

Cu greu l-am convins pe Nicu Nicolau să-mi destăinuiască ceva din viaţa sa sportivă. A evitat în fel şi chip interogatul, încercând să mă «Şeinteze» aşa cum o face cu mica-i statură pe terenul de rugby. Nu a reuşit însă, deoarece până la sfârşit l-am «placat» eu. Şi iată-l pe Nicu Nicolau depănându-şi amintirile:

Acolo de unde încep amintirile

Sunt născut şi crescut la Viforul Dacia. Am început cu footballul pentru a mă stabili definitiv în rugby. Bineinţeles, după ce am practicat oficial şi celelalte sporturi ca: oină, baskett, volley, tennis, hanball, hokey, etc.

Din anul 1932 fac parte din comitetul de conducere al clubului Viforului Dacia şi sunt după Dodo Popovici al doilea viforist care am fost rând pe rând preşedinte şi vicepreşedinte al diferitelor secţii ale grupării mele. Aceste funcţiuni le-am deţinut până anul trecut când din cauza concentrărilor a trebuit să plec la datorie împreună cu întreg comitetul. Din păcate un vitreg complex de împrejurări a făcut ca gruparea noastră să piardă mult din randamentul ce-l dădea deobiceiu. Sper însă că atunci când Dodo Popovici va putea să preia din nou conducerea clubului, gruparea va ajunge din nou la locul ce i se cuvine. (N.R.) Trebue să menţi năm că multe din cele de mai sus şi altele ce vor urma, Nicolau ni le-a spus cu rugămintea de a nu le publica. Dar indiscreţia de ziarist ne va scuza în faţa sa

Efectiv, în sport am început la vârsta de 16 ani jucând football în prima formaţie de juniori a Viforului Dacia, înfiinţată o dată cu trecerea primei noastre echipe în categoria promoţie. Intrarea şi menţinerea mea în echipa de juniori, — care de altfel a câştigat şi campionatul în acel an, — se datoreşte mult regretatului erou Lt. Valy Ionescu, conducătorul de pe atunci al secţiei.

— De ce spui că ai fost menţinut în echipă?

Am spus că am fost menţinut deoarece nu aveam nici un pic de talent în afară de o mare voinţă de joc. Cu timpul şi graţie preseverenţei lui Stere Sterian, al doilea din cei trei fraţi Sterian, am putut face faţă ajungând graţie calităţilor mele fijzce să mă impun ca un jucător «pasabil».

— In ce post te-ai specializat?

Am jucat half stânga, iar mai apoi extrem stânga, până în vara anului 1935.

— De ce jucai numai pe stânga?

Pentru că eram «fundul» de drepta.

— Când ai intrat în prima echipă?

In primăvara anului 1934, lipsind un titular al primei echipe trebuia să intru în locul lui. Nu ştiu cum s'a întâmplat, fapt cert este că am fost înlocuit în ultimul moment. Acest afront nu-l puteam primi fără să reacţionez intr'un fel. Rezultatul? Duminica următoare Dodo Popovici care îngrijea toate secţiile clubului şi trecea de pe un teren sportiv pe altul, pentru a-şi completa şi supraveghea formaţiile avea nevoie de al cincisprezecilea într'o echipă de rugby, la «promoţie», mă introduce în echipă, fără să fi văzut în viaţa mea vre-o partidă cu balonul oval.

Deşi nu cunoşteam tainele jocului de rugby m'am impus imediat. După alte două Duminici eram introdus în prima echipă de rugby a clubului. Introducerea mea în prima echipă a coincis cu câştigarea unei cupe fulger. Iată dar că după trei jocuri am fost introdus în prima echipă de rugby, r[illegible] acesta egalându-i doar colegul meu Jupy Calistrat în materie de rapidă avansare sportivă. Şi tot aşa fratele meu Marcu.

Nicu şi Marcu Nicolau

— In rugby am găsit cele mai mari satisfacţii sportive ale vieţii mele şi nu trebue să uitaţi că am fost jucător activ de tennis, hockey, basket, volley şi handball, dar ca la rugby nu am găsit nicăeri satisfacţii mai mari.

Evoluţia şi ascensiunea mea rapidă în rugby o datorez exclusiv lui Ion Beju căpitanul echipei noastre prime şi tot o dată omul care a ridicat formaţia din Floreasca la un nivel superior. Absolut toate rezultele din ultimii ani se datoersc exclusiv lui, muncii şi abnegaţiei cu care s'a dedicat un lung şir de ani pentru antrenarea, formarea şi în special educarea unei echipe technice de rugby.

Totaă cariera mea în rugby i se datoreşte acestui mare pedagog de rugby.

— Când ai ajuns international?

Iată că îţi pot răspunde ceva ce nici nu ai să crezi, datorită cunoştinţelor căpătate dela Ion Beju am reuşit ca numai după 8 jocuri oficiale să fiu selecţionat pentru prima oară ca rezervă în echipa naţională care a făcut turneul în Italia şi Franţa în anul 1934.

— Când ai activat în celelalte ramuri sportive?

Pollysportiv

Am condus şi jucat oină şi football în şcoală, Hockey în 1932—1935. Volley şi Basket în 1931—1933; Tennis în 1936—1938 şi Handball 1935—1939.

— Care v'a fost sportul preferat?

Fără îndoială că rugbyul este sportul meu preferat căci repet în el am găsit cele mai mari satisfacţii.

Peste hotare

Ce este mai frumos decât un turneu de rugby peste hotare, ori în această direcţie nu am a mă plânge de loc.

— Când şi unde ai jucat peste hotare?

Am făcut trei deplasări cu echipa naţională şi trei cu echipa de club, respectiv cu Sportul Studenţesc în Franţa, Stadiul Român în Italia şi Spania, iar în urmă cu Clubul meu în Germania.

— Care a fost cel mai frumos turneu?

Toate trei au avut farmecul lor, îmi vine greu să decid, totuşi ca reuşit, sportivă, organizare şi primire oficială, turneul din Germania cu Viforul Dacia, a atins perfecţiunea. Am găsit în marele promotor german d. Hermann Meister un regizor şi pioner inegalabil în domeniul rugbyului.

Nicu Nicolau placheazà

— Care a fost jucătorul străin care te-a impresionat cel mai mult?

Cea mai bună impresie mi-a lăsat-o jucătorul francez Coderc.

— Dar dintre români?

Jucătorii români

Indiscutabil cel mai bine produs văzut de mine a fost Niky Crisovellony.

— Dar cel mai loaial adversar român?

Nelu Andrieşi (Spt. St.) este cel mai corect şi loial adversar fiind acum doi-trei ani incontestabil şi cel mai bun centru din ţară. Nu pot trece cu vederei însă nici pe Nelu Popa care m'a impresionat în jocul Franţa—România.

Nicu Nicolau cu Bârsan la Heidelberg.

Dintre parteneri m'am înţeles minunat cu *Gică Sterian*, un jucător de mari posibilităţi, care însă din cauza unui stupid accident a trebuit să se retragă din viaţa sportivă.

Jupi Calistrat este jucătorul graţie căruia am reuşit să mă impun definitiv. Afirm acest lucru motivându-l astfel: Jupi Calistrat este un jucător periculos datorită unei rapidităţi derutante şi totodată unui curaj neegalat. Ca urmare, era extrem de vigilent păzit de adversari In această situaţie, era de resortul meu de al deschide în cele mai optime condiţiuni aripa. Ori uneori, aflându-se câte 3—4 adversari în preajma lui Jupi, eu mă găseam liber putând astfel acţiona în voe şi împlinit făcându-mă remarcat. Acest lucru ne-a permis, mie şi lui Calistrat, să devenim la un moment dat cea mai bună aripă din ţară.

— Cum te simţi înaintea unui match decisiv?

Nu sunt o fire emotivă. Chiar când am îmbrăcat pentru primaoară tricoul naţional, — după mai bine de cinci ani ca Senator de drept în postul de «rezervă» — am fost extrem de calm.

Niciodată nu mi-a fost teamă, indiferent de adversar. Excepţie face matchul Stadiul Român susţinut contra Grupului Milano în 1937. La intrarea echipei adverse pe teren mi-a îngheţat sângele. Toţi aveau statura lui Goliat şi pe lângă ei Turuţ, Munteanu II, Gabay, eu şi curajosul ...Vogel eram nişte pitici. Rezultatul? Am mâncat o sfântă de bătaie la scor. (29—0).

Matchul dela Heidelberg

— Când crezi că ai reuşit cea mai bună partidă?

Fără îndoială că la Heidelberg unde Viforul Dacia întărit cu câţiva excelenţi jucători dela T. C. R. am reuşit joc egal în faţa redutabilei selecţionate a Germaniei de Sud în care jucau nu mai puţin de 9 internaţionali. Dealtfel exceptând rezultatele reuşite de echipa naţională la Bucureşti în 1938 în faţa selecţionatelor Franţei şi Germaniei, cred că acest rezultat este cel mai bun, ţinând seama de valoarea adversarului şi de factura ridictă a jocului.

— Deplasările ţi-au ajutat la ceva?

Da! ele mi-au folosit enorm, prin ele perfecţionându-mi jocul. Franţezii au fost aceia dela care am învăţat multe din tainele jocului. La Germani am admirat jocul inaintaşilor.

Valoarea mea în rugby, am constatat-o abia în 1937 cu ocazia turneului Sportului Studenţesc în Franţa când am avut ca adversari echipele celebre din Narbonne sau Perpignan în care juca şi faimosul Desclaux. In particular îţi pot spune însă că în acest turneu, deşi am învăţat multe, am jucat c'am slab. Ce să faci? se întâmplă! In schimb m'am revanşat în turneele Stadului Român în Spania şi Italia precum şi în al Viforului Dacia în Germania.

— Desigur că în turnee ai avut ocazii să fii martor la întâmplări nostime, spune-mi şi mie câte una din ele...

Spre exemplu când am făcut deplasarea în Italia cu echipa naţională Gr. Aman dela Sportul Studenţesc ne-a făcut călătoria atât de uşoară încât nu ştim când am sosit.

Era noaptea când schimbând trenul la graniţa Jugoslavă am găsit toate compartimentele vagonului zăvorite pe [illegible]untru şi perdelele trase. noi [illegible] format la conductor care [illegible] vagonul este complect. [illegible] s'a mulţumit. Ciocănind e[illegible] rând pe rând la fiecare compartiment striga în nemţeşte: «Bitte öffnen. hier Kriminal polizei Dr. Lehman!

Jugoslavii din interior care se lungiseră pe câte o bancă au deschis uşile speriaţi, iar noi am ocupat locurile în linişte savurând privirile lor duşmănoase.

Păţania dela Narbonne

Alta am păţit-o la Narbonne unde Damian îşi spăla în camera Hotelului chiloţii în chiuvetă, când nu ştiu cine l-a chemat jos, iar după aceea am plecat în oraş. La înapoiere proprietarul hotelului — un grec — ne aştepta cu o falcă în cer şi una în pământ. Ce credeţi?

Damian uitase robinetul deschis şi întreg etajul a fost inundat. Ne cerea nu mai puţin de 15.000 franci. Am început parlamentările şi cu un bilet pentru după amiază la match condiţionat de jocul lui Damian, grecul ne-a iertat.

Tot Damian la Perpignan vrând să tragă la ţintă la o tarabă de bâlei i s'a descărcat arma când a dat-o pe spate şi a împuşcat un om străin în mână. Ne cerea şi el 5.000 fr. dar ca şi în celălalt caz, biletul matchului şi vorbele frumoase l-au înduplecat pe francez.

Problema ridicării rugbyului

— Cum vezi ridicarea rugbyului la noi?

Există o singură soluţie salvatoare. Recrutarea jucătorilor din rândul şcolarilor care să fie îndrumaţi oficial către acest frumos, cavaleresc şi inteligent sport.

Situaţia actuală este critică dar sper că va trece şi cu concursul oficialităţilor vom putea progresa din nou.

Am încheiat mulţumind lui Nicolau pentru cele declarate. Iar pe această cale îi cerem scuze pentru că am scris şi cele nevrute de el.

T. K.

Ştiri diverse

Asociaţia poli-sportivă „Victoria" îşi organizează balul anual, Sâmbătă 17 Ianuarie 1942, în saloanele „Arta".

Conducerea muzicală o va avea cunoscutul Sony Niculescu.

In program va intra: tombolă, bufet şi surprize.

*

D. Tănase Ignat preşedintele secţiunei de ciclism c. f. r. urează pe această cale conducătorilor Sportului ceferist şi membrilor secţiunei sale «La mulţi ani». Deasemenea, mulţumeşte tuturor acelor ce i-au dat concursul în anul 1941.

Constantin Tănăsescu

Magda Berescu-Rurac

Hagi Lambi Vasiliu

...iată fruntaşii tennisului şi tennisului de masă românesc, pe 1941

In rândurile de faţă vom căuta să redăm cititorilor noştri un succint rezumat asupra activităţii desfăşurată de federaţia de tennis şi tennis de masă pe anul 1941.

Din capul locului, trebue să menţionăm că diriguitorii F. R. T. M.-ului, în ciuda vremurilor grele pe care le trăim, au reuşit printr'o activitate demnă de elogiat, să continue într'un ritm viu, opera de propagare a tennisului şi ping-pongului.

Infruntând cele mai mari greutăţi de ordin tehnic şi material, fosta conducrere a reuşit să organizeze concursurile propuse, deşi a fost lipsit de elementul primordial care constitue baza disputelor **„mingile"**.

Totuş s'a ajuns până în cele din urmă la o soluţie fericită, mingiile **„sistem Teodorowsky"**. La început aceste mingi erau supranumite „galoşi", însă cu timpul jucătorii s'au obişnuit cu ele.

Tennisul s'a bucurat de o neobişnuită animaţie pe anul 1941. S'au disputat numeroase concursuri, dintre care spicuim pe cele mai de vază şi anume: **Turneul celor 8, „Cupa Lacurilor", Campionatul A. S. Politehnica, Cupa Prodanof** şi insfârşit **Campionatul Naţional.** Demn de remarcat, că dintre toate manifestările în cadrul organizării F. R. T. M.-ului, la tennis, concursul cel mai reuşit de proporţii occidentale, a fost „Cupa Lacurilor" de sub regia directă a jucătorului **Vinicius Rurac** şi cu preţiosul concurs al d-nei **Viorica Prodanof-Dobrescu** şi a d-lui **Aurică Dumitrescu.**

D. director general ing. **Eugen Bălan** merită toată recunoştinţa sportivilor, pentru munca, priceperea şi activitatea laborioasă depusă pe tărâmul sportului românesc.

TURNEUL CELOR „8"

Pe terenul central al clubului T. C. R. s'a organizat de către federaţia respectivă un interesant turneu de tennis, între primii „8" jucători din România. Rostul acestei organizări a fost ca îndrăgostiţii „sportului alb" să poată asista la dueluri de mare spectacol.

Şi acest concurs neobişnuit la noi dar uzitat în străinătate, a constituit o bună propagandă. Dela concurs nu a lipsit decât **Const. Tănăsescu,** actualul campion naţional, din motive de sănătate. Concursul a fost câştigat de **Schmidt** care a învins în finală pe **Gogu Viziru.**

O formă frumoasă au mai arătat: Tudorel Bădin, Rurac, Viziru M. Botez şi Sturza.

Turneul s'a bucurat de o atenţie deosebită din partea publicului bucureştean.

„CUPA LACURILOR"

Anunţată la început ca o probă fără prea mare însemnătate, această competţe a avut până în cele din urmă un succes din cele mai frumoase care nici pe departe nu fusese scontat de către oficiali şi organizatori. A fost o organizare în stil occidental, fiind puse la punct şi cele mai mici amănunte. Astfel, jocurile disputându-se pe marginea Herăstrăului s'au pus din ore în ore autobuze la dispoziţia participanţilor care beneficiau gratis în baza unor bilete ce se dădeau de către organizatori. Apoi, o instalaţie cu microfon, anunţa şi ţinea în curent cu tot ce petrecea, pe concurenţi. Ultima zi a concursului pentru „Cupa Lacurilor", s'a terminat printr'o masă camaraderească.

Această Cupă, va rămâne o plăcută amintire pentru concurenţi.

Ne-a bucurat enorm, participarea răsfăţatului campion **Costică Tănăsescu** şi a marelui talent **Take Caralulis**, care, cu toate că sosise în ziua aceia de pe zonă, s'a împrumutat de ici de colo cu echipament, fiind la un pas de victorie asupra lui Schmidt. Un gest sportiv, pe care organizatorii l-au răsplătit aşa cum se cuvine, dăruindu-i premiul patru cel mai sportiv jucător. Aci ne permitem să facem o mică praanteză, despre o mică întâmplare autentică şi de mare haz. In momentul când i s'a dat premiul pentru sportivitate lui Caralulis, T. C. R.-istul Gogu Viziru se adresează organizatorilor spunând: Ce trebue să fac, ca să pun şi eu mâna pe premiul de sportivitate? Bine înţeles că răspunsul celor în drept a fost... să-şi pună în primul rând „lacăt" la gură. Trecând la întâlniri, putem spune că această cupă a scos la iveală noui talente, în care se pun mari baze pentru viitorul tennisului românesc. Astfel, la categoria II-a doamne s'au evidenţiat jucătoarele: Marieta Pahler, Mona Mavrocordat, Ghiulamila şi Viorica Prodanof, iar la domni **Ressu** un tânăr de mari posibilităţi.

La categoria consacraţilor, **Costică** Tănăsescu, a învins pe Schmidt, „eternul" său rival, într'o finală de mare spectaculozitate şi în faţa unui public record. La categoria doamne câştigătoare a fost d-na **Magda Rurac,** care a învins în finală pe d-na dr. **Stăncescu.**

Mihai Poenaru Bordea

CAMPIONATUL NAŢIONAL DE TENNIS PE ANUL 1941 A INREGISTRAT UN REAL SUCCES

Campionatul naţional de tennis pe anul 1941, cu toate că nu s'a putut disputa în condiţiuni optime avându-se de întâmpinat greutăţi mari şi în primu lrând lipsa mingiilor, totuşi putem afirma că organizarea acestui campionat a înregistrat un frumos succes.

Absolut la toate categoriile, s'au înscris cele mai autorizate rachete din România, ridicând astfel moralul... organizatorilor şi ambiţia jucătorilor de a se clasifica, cât mai onorabil.

Nu a putut participa **Take Caralulis** fiind chemat să-şi facă datoria către Patrie. In schimb a concurat tânărul **Benedek** întors de curând din Berlin unde îşi desăvârşeşte studiile unversitare. Participarea lui **Benedek** a fost primită cu vie satisfacţie atât de către oficiali cât şi de jucători, deoarece recent (cu două săptămâni înainte de începerea campionatului naţional) luase parte la un mare concurs naţional german, unde a reuşit să facă furori cu jocul său spectaculos, clasându-se la locul patru. In campionatul României, nu a putut să-şi arate adevărata valoare, neputându-se acomoda cu mingile „Teodorowsky".

COSTICA... E TOT COSTICA

Şi acest campionat naţional disputat pe anul 1941 a revenit inepuizabilului **Constantin Tănăsescu** supranumit şi în străinătate **„jucătorul cu picioare de fier".** A învins relativ uşor într'o finală de aproape trei ore pe **Schmidt**, care cu această ocazie putem spune că a jucat pur şi simplu formidabil obligândi „din când în când" pe Tănăsescu să facă apel la toate vastele sale posibilităţi.

MAGDA RURAC O JUCATOARE DE CLASA EUROPEANA

Un lucru e sigur şi pe care îl regretă chiar jucătoarea Magda Rurac: nu are adversară în prezent la noi în ţară. Şi în anul 1941 Magda Rurac a dovedit cu prisosinţă acest lucru, când a dispus uşor în finală de d-na dr. **Stăncescu** o jucătoare de mare talent şi care a progresat enorm în ultimul timp.

MONA MAVROCORDAT REVELAŢIA CAMPIONATULUI NAŢIONAL

Cea mai mare surpriză a constituit-o indiscutabil jucătoarea **Mona Mavrocordat** noua campioană naţională dela categoria II-a, care, desfăşurând un joc de mare spectaculoziîate şi posedând lovituri de „drive" şi „revers" foarte sigure şi puternice, a reuşit să-şi adjudece invidiatul titlu, învingând în finală pe d-ra Pahler o jucătoare cu rutină şi care era favorita concursului. De menţionat, că poli-sportiva **Mona Mavrocordat** pentru prima dată lua parte anul acesta la desfăşurări oficiale de amploare. A câştigat pe merit şi dela această talentată ujcătoare ne mai aşteptăm la surprize.

D-ra Mona Mavrocordat

MIŞU POENARU-BORDEA CAMPION NAŢIONAL FARA SĂ PIARDĂ NICI UN SET

Faptul că acest jucător a ieşit campion naţional nu constitue o surpriză. Din contra. Putem spune însă că anul 1941 i-a fost anul consacrării la tennis, reuşind performnaţe ce nu ştim dacă în categoria respectivă au mai fost egalate de foştii campioni. Astfel, jucătorul **Mişu Poenaru-Bordea** a reuşit să-şi învingă toţi adversarii, fără să piardă măcar un set. In finală a dispus de cunoscutul jucător dela A. S. Politehnica **I. Papadache,** mai uşor decât se credea. Cu toate că în tot timpul a fost concentrat şi deci neputându-se antrena, totuşi a ieşti campion al „Politehnicei", (după Rurac şi Botez care n'au participat la campionatul clubului) triplu-campion al Yacht-Clubului şi dublu-finalist în Cupa Lacurilor şi şi-a adjudecat şi campionatul de dublu-mixt cu d-ra Pahler în campionatul naţional din categoria II-a. Iată o carte de vizită care într'adevăr impresionează.

CLASAMENTUL CELOR „10" JUCATORI DIN ROMANIA

Deoarece noua conducere a F. R. T. M.-ului nu a alcătuit încă tradiţionalul tablou de clasificare al celor mai buni jucători din ţară, ne luăm permisiunea de a-l întocmi noi, cu cea mai deplină obiectivitate, având drept criteriu rezultatele şi comportările din cursul anului.

1) Constantin Tănăsescu, campion naţional;
2) Schmidt;
3) Caralulis;
4) Gogu Viziru;
5) Rurac Vinicius;
6) Sandy Botez;
8) Marin Viziru;
8) Tudorel Bădin;
9) Grad (Benedek);
10) Mihai Poenaru-Bordea campion naţional cat. II.

Neclasaţi din lipsă de rezultate: Sturza, Ionel Racovitză (Iaşi), Cosmovici, Gabor şi Bâzu Cantacuzino.

CATEGORIA DOAMNE

1) D-na Magda Rurac, campioană naţională;
2) D-na dr. Stăncescu;
3) D-ra Sonya Unanian;
4) D-ra Mona Mavrocordat, campioană naţională cat. II-a;
5) D-na Col. Eftimiu;
6) D-ra Marieta Pahler;
7) D-na Ghiulamila;
8) D-na Viorica Prodanof-Dobrescu.

Bine înţeles că discuţiile sunt deschise asupra acestor clasamente. Totuşi din prevedere facem cunoscut că Tudorel Bădin ocupă locul „8" din clasamentul general, deoarece nu a luat parte în campionatul naţional care pentru noi constitue un prim criteriu de selecţionare.

CLASAMENTUL CELOR MAI BUNI „10" JUCĂTORI DE PING-PONG

1) Lambi Hagi Vasiliu;
2) Ponta (Arad);
3) Garabedian;
4) Gaby Pop;
5) Sighişoreanu (Sibiu);
6) Ruhen;
7) Florescu;
8) Poenaru-Bordea;
9) Georgescu;
10) Urschitz.

La fete

1) Rodica Riegler;
2) Ileana Devesel;
3) Lucya Cojescu;
4) Iolanda Stanimir.

Pekor